

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **G. Z.,**
bytem M. 1631/1, P. 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 7. 2018, čj. MV-66855-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 18. 7. 2018, čj. MV-66855-4/SO-2018 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 7. 6. 2017, čj. OAM-6252-29/TP-2016 (dále též

„Prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně s odkazem na § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podanou podle § 87h odst. 1 písm. b) tohoto zákona.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh řízení a sumarizovala závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí.
3. V návaznosti na shrnutí odvolacích námitek se pak žalovaná ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, který dle žalované postupoval v souladu s ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná konstatovala, že žádost žalobce byla zamítnuta podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, protože v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) tohoto zákona, konkrétně nebylo potvrzeno, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. českého státního občana.
5. Žalovaná poukázala na to, že žádost žalobce je nutno vzhledem k datu zahájení řízení posuzovat ve znění zákona o pobytu cizinců platném a účinném ode dne 18. 12. 2015, tedy zejména po nabytí účinnosti novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**zákon č. 314/2015 Sb.**“). Odkázala přitom na přechodné ustanovení zmíněné novely s tím, že není pro případ žalobce relevantní, neboť jeho žádost byla podána dne 27. 4. 2016.
6. Žalovaná konstatovala, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území jako rodinný příslušník občana Evropské unie. V případě žádosti podané dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tedy správní orgán prvního stupně podle žalované správně nejprve posoudil, zda žalobce splňuje podmínku rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Doplnila, že splněním této podmínky je správní orgán prvního stupně povinen se zabývat vždy u žádosti podané dle ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců, neboť cizinci, který rodinným příslušníkem občana Evropské unie není, nelze vydat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila, že zákon o pobytu cizinců nepřiznává postavení rodinného příslušníka všem osobám, které jsou příbuznými a tvoří rodinu, ale pouze těm, které jsou uvedeny v ustanovení § 15a tohoto zákona, jež do něho bylo vloženo novelou, která do právního řádu implementuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „**Směrnice**“), tudíž je třeba toto ustanovení vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem.

7. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když opětovně posuzoval, zda je možné žalobce i nadále považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie tak, jak jej vymezuje ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podaná dne 22. 10. 2010 byla posuzována na základě jiného skutkového stavu, tedy zejména před nabytím účinnosti novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 314/2015 Sb. V nyní posuzované věci se však dle žalované jedná o jiné správní řízení, tedy řízení o nejvyšší pobytové oprávnění, v němž se zcela samostatně hodnotí splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců.
8. Žalovaná konstatovala, že z tiskopisu žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území vyplývá, že žalobce dovozuje své postavení rodinného příslušníka od syna své manželky, tj. nevlastního nezletilého syna.
9. S poukazem na § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 a čl. 2 Směrnice pak žalovaná poznamenala, že žalobce byl v řízení o povolení k přechodnému pobytu uznán za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců [ve znění účinném do 17. 12. 2015 – poznámka soudu] tedy za osobu, která má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, přičemž šlo o vztah s nezletilým synem jeho manželky, který je občanem České republiky. Žalovaná nezpochybnila, že žalobce i nadále sdílí společnou domácnost se svým nevlastním nezletilým synem a pečuje o něho jako o svého syna. Kategorie „cizinec, který má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti“, již však podle žalované od 18. 12. 2015 není v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců obsažena. Vztah „nevlastní otec – nevlastní syn“ přitom podle žalované nelze považovat za „trvalý partnerský vztah, který není manželstvím“. Vztah nevlastního otce a nevlastního dítěte pak není podle žalované obsažen ani v čl. 2 Směrnice. Přestože skutkový stav zůstal stejný, tedy rodinné vztahy žalobce se nijak nezměnily, žalobce podle žalované kvůli změně právní úpravy již nadále není zákonem považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgán prvního stupně by podle žalované postupoval v rozporu s rozhodným zněním zákona, pokud by žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vyhověl.
10. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Zopakovala, že v řízení bylo na základě aktuálně doložených dokladů prokazatelně zjištěno, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Za situace, kdy byly naplněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, postupoval správní orgán prvního stupně podle žalované správně, když žádost zamítl. Žalovaná připomněla, že řízení o povolení k trvalému pobytu, stejně jako jiné správní řízení zahajované na žádost účastníka řízení dle ustanovení § 44 a násl. správního řádu, je ovládáno zásadou dispoziční, přičemž pokud žalobce tvrdí, že je rodinným příslušníkem dle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, musí tuto skutečnost hodnověrně doložit ke své žádosti. V opačném případě na žalobce pro účely zákona

o pobytu cizinců nelze podle žalované nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU a podané žádosti o povolení k trvalému pobytu nelze vyhovět.

11. Komise nezpochybnila, že žalobce sdílí společnou domácnost se svojí manželkou a nevlastním nezletilým synem, což bylo potvrzeno i provedenou pobytovou kontrolou a výsledkem. V daném případě také nebylo podle žalované pochyb ani o tom, že vztah žalobce s jeho nevlastním nezletilým synem je trvalý a hluboký, že ho vychovává jako vlastního a pečuje o něho jako vlastní otec, nicméně tyto skutečnosti samy o sobě nejsou důvodem pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců.
12. Na základě zjištěných skutečností tak postupoval správní orgán prvního stupně správně, když žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítl.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě uvedl, že je manželem občanky Čínské lidové republiky, přičemž žije téměř deset let s manželkou a jejím nezletilým synem, který je občanem České republiky, ve společné domácnosti. Konstatoval, že se svou žádostí domáhal vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87 zákona o pobytu cizinců, přičemž měl za to, že vydáním povolení k přechodnému pobytu na území ČR v roce 2011 „*mu bylo uděleno právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a) zákona č.326/1999Sb., ve znění účinném do 18.12.2015*“.
14. Žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů. Poukazoval na to, že v řízení bylo prokázáno, že vede společnou domácnost se svojí manželkou a dětmi, především pak s nezletilým synem, který je občanem České republiky. Žalobce namítal, že „*postavení rodinného příslušníka EU získal od 1.3.2011 dle platného zákona v tehdejší době, stále platí dosud a ta novela zákona se ho nevztahuje*“. Žalobce měl za to, že účelem novelizace ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců bylo omezit a upřesnit kritéria pro postavení rodinného příslušníka občana EU „*jen pro ty, kteří teprve požádají o toto postavení, nikoli zpětně uplatnění na ty, kteří již toto postavení získali*“.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 10. 2018 setrvala na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí, na které zcela odkázala.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).

17. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 1. 10. 2018, čj. 10 A 128/2018 - 17, návrhu nevyhověl a žalobě odkladný účinek nepřiznal.
18. V posuzované věci správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, podanou podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, s tím, že žalobce nesplňoval jednu z podmínek podle § 87h zákona, a to podmínku, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců.
19. Podstata sporu mezi účastníky tkví se zřetelem k uplatněným žalobním námitkám v posouzení otázky, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud při rozhodování o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podané podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vycházely z § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015, tedy ve znění změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb. Zatímco žalobce byl přesvědčen, že mu z důvodu předchozího vydání povolení k přechodnému pobytu bylo přiznáno postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, které mu nelze v důsledku legislativní změny odejmout, žalovaná trvala na tom, že správní orgány byly povinny ke změnám v § 15a zákona o pobytu cizinců přihlédnout, přičemž žalobce v řízení neprokázal, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v okamžiku rozhodování správních orgánů.
20. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 platí, že „*ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h*“. Dle tohoto ustanovení ve znění účinném od 15. 8. 2017 obdobně platí, že „*ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h*“.
21. Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 platí, že „*ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území*“.
22. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 platilo, že „*ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*“.
23. Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 platilo, že „*ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky*“.
24. Z § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 se přitom podává, že „*rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,

c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a

d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt“.

25. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení pak platí, že „za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu“.

26. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení pak shodně jako za předchozí právní úpravy platí, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

27. Žalobce se ve své žalobní obraně fakticky omezil na jedinou žalobní námitku, když namítal, že pokud mu bylo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie přiznáno v roce 2011 dle tehdy účinné právní úpravy, nemohla být jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta s odůvodněním, že žalobce nesplňuje podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb.

28. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 27. 4. 2016, tedy za účinnosti zákona o pobytu cizinců ve znění změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb. Podáním žádosti bylo v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno správní řízení o této žádosti.

29. Soud přisvědčuje žalovanému, že pro rozhodování správních orgánů o žádosti je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Uvedený závěr přitom platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu. Soud na tomto místě pro větší stručnost poukazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011 - 79, a ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 - 126. V posuzované věci přitom nejde o žádný z výjimečných případů, kdy se uvedené pravidlo neuplatní.

30. Nelze jistě vyloučit, že by správní orgány obecně mohly v určitých případech vycházet při svém rozhodování v řízení o žádosti z již neúčinné právní úpravy, a to např. tehdy, pokud by z právní úpravy platné a účinné v době jejich rozhodování vyplývalo, že se s ohledem na intertemporální pravidla mají při rozhodování řídit např. odlišnou právní úpravou účinnou v době podání žádosti, případně k jinému okamžiku v minulosti.
31. O žádný takový případ se však, jak vyplývá již z výše uvedeného, nejedná. Žalobce v nyní posuzované věci podal žádost za účinnosti zákona o pobytu cizinců ve znění změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb., tedy právní úpravy, která se v rozhodných aspektech nijak neliší od právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Nelze tedy pochybovat o tom, že v řízení o podané žádosti bylo třeba postupovat podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015.
32. Pro posouzení věci tak bylo s ohledem na § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců klíčové, zda žalobce splňuje podmínky pro postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie vyplývající z § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015.
33. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobci bylo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie v roce 2011 přiznáno se zřetelem k jeho vztahu k nezletilému P.E. podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Žalobci tedy bylo v roce 2011 podle tehdy účinné právní úpravy přiznáno postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie proto, že hodnověrným způsobem doložil, že má s nezletilým P.E., občanem Evropské unie, trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
34. Soud přitom plně přisvědčuje žalované, že právě uvedená kategorie osob, kterým náleží postavení rodinných příslušníků občanů Evropské unie, již od 18. 12. 2015 nadále není součástí národního právního řádu, když zákon o pobytu cizinců ve znění změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb. s kategorií dříve upravenou v § 15a odst. 3 písm. b) zákona, tedy s kategorií „vztahu obdobného vztahu rodinnému“, nepočítá.
35. Uvedené ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců tedy po změně provedené zákonem č. 314/2015 Sb. nově v návaznosti na Směrnici (čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 2 Směrnice) a související rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie upravuje okruh rodinných příslušníků a dalších oprávněných osob, kterým náleží postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, poněkud odlišně. I ze zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. v tomto směru vyplývá, že *„současná praxe je poznamenána četnými problémy s výkladem stávajícího ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, který definuje pojem rodinného příslušníka občana Evropské unie. Současně je třeba tuto definici přizpůsobit aktuální judikatuře Soudního dvora Evropské unie.*

Okruh rodinných příslušníků je v odstavci 1 stanoven v souladu s čl. 2 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS,

73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS a judikaturou Soudního dvora.

(...)

V odstavci 2 jsou pak v souladu s čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES definovány další kategorie osob, které jsou považovány za rodinné příslušníky občanů Evropské unie. Směrnice nestanoví právo na pobyt těchto osob, členské státy musí pouze stanovit jasná kritéria, která umožní těmto osobám obdržet řádně odůvodněné rozhodnutí, které podléhá soudnímu přezkumu. Členské státy mají velkou diskreční pravomoc ohledně stanovení těchto kritérií (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. září 2012 ve věci C-83/11 Rahman). Navrhovaná úprava však stejně jako ta dosavadní tyto osoby považuje za rodinné příslušníky občanů Evropské unie“.

36. Zákon o pobytu cizinců ve znění změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb. tak mj. zúžil okruh oprávněných osob, kterým náleží postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, když z ustanovení § 15a odst. 3 [nově odst. 2) písm. b)] zákona byl vypuštěn pojem „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému“, který byl nahrazen pojmem „trvalý partnerský vztah“. Soud se přitom v tomto směru ztotožňuje s žalovaným, že zákon o pobytu cizinců tak nepřiznává postavení další oprávněné osoby, resp. postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie všem osobám, které vedle partnerů samotných mohou tvořit rodinu.
37. Uvedená úprava pak v žádném ohledu neodporuje ani čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 2 Směrnice, neboť ani z těch nijak nevyplývá, že by mělo být žalobci na daném skutkovém půdorysu přiznáno postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie.
38. Soud přitom v reakci na žalobcem uplatněné námitky zdůrazňuje, že klíčovou pro právě posuzovanou věc je absence takové právní úpravy, z níž by explicitně vyplývalo, že by pro kladné rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu osobě, již bylo v minulosti přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, postačovalo splnění, resp. pokračující plnění původních podmínek, tedy prokázání, že vztah cizince a občana Evropské unie (občana ČR) nadále naplňuje znaky vztahu obdobného vztahu rodinnému. Takové pravidlo ze zákona č. 314/2015 Sb. nevyplývá. Žádné takové ustanovení, z něhož by uvedené závěry plynuly, popř. z něhož by se podávalo, že pokud žalobci v minulosti bylo podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 přiznáno postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, nelze mu je v budoucnu odebrat, pak není obsaženo ani v zákoně o pobytu cizinců, ve Směrnici ani v jiném právním předpisu.
39. Z ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění naopak zřetelně plyne, že povolení k trvalému pobytu nelze udělit, pokud cizinec nesplňuje podmínky uvedené v § 15a tohoto zákona. Právě o takový případ se přitom v nyní posuzované věci z dříve vyložených důvodů jedná.
40. Soud pro úplnost nad rámec nezbytného odůvodnění k argumentaci žalobce podotýká, že na případ žalobce nedopadá žádná z výjimek upravených v ustanovení § 87f odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění. Žalobce ostatně v tomto směru ani ničeho nenamítá.

Soud přitom zdůrazňuje, že právě ustanovení § 87f odst. 2 zákona o pobytu cizinců obsahuje v návaznosti na Směrnici výčet případů, v nichž cizinci nelze i přes změnu okolností ukončit přechodný pobyt povolený mu dříve jako rodinnému příslušníkovi občana EU a v nichž tedy cizinec nesmí přijít o dříve přiznané postavení rodinného příslušníka občana EU. V posuzované situaci se však o žádný z tam uvedených případů nejedná.

41. Soud konstatuje, že argumentace žalobce, dle níž na něj důsledky novelizace provedené zákonem č. 314/2015 Sb. nedopadají, nemá zákonnou oporu. Žalobcem zastávaný závěr ze shora popsaných důvodů z relevantní právní úpravy nevyplývá. Jak bylo uvedeno výše, žalobci by bylo lze přisvědčit pouze v případě, kdy by zákonodárce v zákoně č. 314/2015 Sb., popř. v jiném právním předpise, výslovně stanovil pravidlo, dle něhož by jednou přiznané postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie trvalo i nadále. Takové pravidlo však právní úprava postrádá, přičemž naopak platí, že nejsou-li dány výjimky v § 87f odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je třeba zkoumat, zda cizinec nepřestal splňovat podmínky v § 15a tohoto zákona. Z vyložených důvodů je přitom při posouzení této otázky třeba s ohledem na pravidla časové působnosti právních norem vycházet ze znění účinného od 18. 12. 2015.
42. Žalobce v podané žalobě nezpochybňuje, že podmínky pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie vyplývající z § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 nesplňuje. Ani soud pak o tom, že žalobce přestal v důsledku změn provedených zákonem č. 314/2015 Sb. podmínky pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie splňovat, nemá sebemenší pochybnosti.
43. Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, pokud žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. b) a § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 zamítly.
44. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. června 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu